

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΔΑΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣΣΥΝΑΡΜΟΗ ΠΡΟΠΑΗΔΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Εσωτερικοῦ δρ. 6.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 5, πλυσίων τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κατὰ τὸ δένδρον καὶ οἱ καρποί.—Εὐαγγελικὸν Κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη Πέττις, 'Ελπίς, 'Αγάπη. — 'Η ἐλαττωδὴ γυνή, ὑπὸ Τιμοθέου 'Αναστασίου.—Σκέψεις περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐκ Πάλλου Πάλλου 1. Συνοδίου, 'Ιεροκήρυκος.—Παύλου Ζανί, τὰ τελικὰ αἶτια (κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ).—Τὸ διήγημα τῆς 'Αναπλάσεως (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) 'Π πραγματικῇ ζωῇ, κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.—'Εκκλησιαστικὴ ἐπιθεώρησις.—'Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Κήρυγμα 'Αναπλάσεως.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

«Μὴ τι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὰς καὶ ἀπὸ τριβόλων σῖκα ; » 'Εάν εἰς τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ ἐπρόσθεταν περισσύτερον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀλαζόνων κοινωνιολόγων καὶ τῶν ἀγερώχων κυβερνητῶν τῶν Κρατῶν, αἱ δυστυχίαι τῶν ἀνακτόρων καὶ τῶν καλυδῶν θὰ ἦσαν πάντως μετριώτεραι καὶ ὀλιγώτεραι.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγνώρισε τὸ κύρος τῆς ἀληθείας ταύτης, ὅτι κατὰ τὸ δένδρον καὶ οἱ καρποί, ἀλλὰ τὴν ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὰς θρησκείας ὑπαγορεύσεις ψυχῆς ἀποτροπαίου καὶ τερατώδους. Θελήσας νὰ δημιουργήσῃ στοιχεῖα τυφλὰ καταστροφῆς καὶ δάδου, δολοφόνους θρασεῖς καὶ ὀμνύοντες, ἀνευ οἴκου καὶ ἀνευ ἐλέου, ἔχοντας τρυφὴν τὸ αἷμα καὶ καύχουν τὸν φόνον, ἐνόησε πῶς ἡδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ. 'Ανερευνῶν τὰ ἴδια σπλάγχνα του, σκοτεινὰ καὶ ἀβυσσώδη, εὔρεν ὅτι τὸ ἐν αὐτοῖς χάος δὲν θὰ ἐσχηματίζετο, ἀν τὸ ἐπεφύτιζε θεὰ τις ἀκτίς, καὶ κατενόησεν ὅτι οἱ ποθητοὶ του κακοῦργοι ἠδύνατο νὰ σφυρηλατηθῶσι μόνον εἰς τὸ σατανικὸν χαλκεῖον τῆς ἀθείας. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Τῆς ἐμπνεύσεώς του αἱ ἐταιρίαι καὶ αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ προγράμματα καὶ τὰ φυλλάδια ἀποπνέουν μῆκος πύρι-

νον καὶ ἀδιάλλακτον κατὰ πάσης θρησκευτικῆς ιδέας, ἡ δὲ φράσις προγράμματος τινος ἀναρχικοῦ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ συστήματος πρέπει νὰ ἔχουν «τὸν διὰβόλον μῆσα τους», ἀποδεικνύει ἐπαρκῶς ὅσοι δαίμονες προκύπτουσιν ἐκ τῆς διακοπῆς ἡ ἐπικοινωνίας τῆς ὑπερκosμίου ζωῆς πρὸς τὴν ἐπίγειον. 'Αλλ' οἱ μωρόσοφοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἐξυπνοκλίθιοι τοῦ 'ΙΘ' αἰῶνος ἐστάθησαν κατὰ τὴν ἀντίληψιν κατώτεροι ἀπὸ ἓνα μαινόμενον ἀναρχικόν. 'Ανθρωποὶ αὐτοὶ τῆς τάξεως, τῆς συντηρήσεως, τῆς οικοδομῆς, δὲν κατενόησαν ἐν τούτοις, ὅτι οἱ καρποὶ οὗτοι ἀπορρέουσιν ἐκ τοῦ δένδρου τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφυτευόμενοι, καὶ ὅτι, ἐάν οἱ ἀναρχικοὶ προσέφυγον εἰς τὴν ἀθειαν πρὸς ἐπίτευξιν γενικῆς ἀνατροπῆς, ἡ κατ' αὐτῶν ἀντίδρασις ἐπρεπε νὰ στριχθῇ κυρίως εἰς τὴν χριστιανικὴν διάπλυσιν τοῦ δημοσίου φρονήματος, καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν βύθμωσιν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ καθιστώτος κατὰ τὰς ἐντολὰς τῆς εὐαγγελικῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης.

Δυστυχῶς, ἀντὶ τούτου, ὑπεβοήθησαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὰς βλάβεις καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς ἀναρχίας. 'Αφ' ἑνὸς διὰ πολιτικῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς στριζομένης ἐπὶ τῆς ἀλληλομαχίας, τῆς ἐπαθαρύνσεως, τῆς ἐκφυγίσσεως, τοῦ τερατώδους ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῆς ἀνελεύθιμονος τῶν ἀσθενεστέρων καταθλίψεως, καὶ ἀφ' ἑτέρου δι' ἀσυγγνώστου ἀνοχῆς ἢ καὶ ἐνόχου ἐνθαυρνύσεως τῶν ἡλιστικῶν διδασκαλιῶν μεταδιδόμενων διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ διὰ λαϊκοῦ προσηλυτισμοῦ πρὸς τὰ ἄθεα καὶ ἀσεβῆ δόγματα. Οὕτως ἡ Εὐρώπη ἡ ἐπίσημος, διὰ τῆς ἡλιστικῆς αὐτῆς πολιτικῆς, καὶ δι' ἐμμέσου ἢ ἀμέσου προστασίας τοῦ θεοκρατικοῦ ἡλισμοῦ, ἔγεινε πολέμιος σύμμαχος τῆς ἀναρχίας εἰς τὴν διάσεισιν καὶ κατερείπωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος, κατὰ τρόπον οἰκτρῶς τυφλόν, χωρὶς ν' ἀναμετρήσῃ

τὰς ἐντεῦθεν συνέπειας, καὶ νὰ ἀναλογισθῇ, ὅτι, ὑποβουλεύσει τὰς ἡλιστικὰς δοξασίας, ὑπεβοῦνται καὶ τὰς ἡλιστικὰς δοξασίας, καὶ ἐχάλεσε μαχαίρῃς προ-
ωρισμένῃς νὰ πλῦξωσι τὸ ἕθνος αὐτῆς σῶμα.

Εἶνε ἀλλοῦς δὲ τὰ ἀναρχικὰ τερατουργήματα γίνονται δεκάτῃ ἐν Εὐρώπῃ μετὰ φρίκης καὶ ἀγανα-
κτίσεως σφοδρᾶς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· καὶ οἱ ὀρθῶν τοῦ μέλλοντος θὰ ἐκτραγῶσι πολλὰ τραγικώτε-
ρα καὶ σφοδρότερα, ἂν δὲν κατανοηθῇ ὑπὸ τῶν ἀρ-
μοδίων, ὅτι κατὰ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς, ὅτι
ὑπὸ τῶν ἀκαθάρτων δὲν συλλέγουσι σταφυλὰς,
οὐδὲ ἐκ τῶν τριβόλων σῦκα, καὶ ὅτι ἡ ὁποιοῦν-
ποτε ἐνθάρρυνσι τῶν ἡλιστικῶν θεωριῶν καταλήγει
εἰς διασάλευσιν τοῦ ἐννόμου καθεστῶτος καὶ εἰς τὴν
ἐκκλίσιν στοιχείων, τὰ ὅποια διὰ παντοίων μορ-
φῶν, διαφθορᾶς, ἐκμεταλλεύσεως, ἀδικίας καὶ κα-
κοηργίας, συγκλονίζουσι μετὰ τῆς πνευματικῆς καὶ
ἡθικῆς τάξεως καὶ πᾶν οἰκοδόμημα κοινωνικὸν καὶ
πολιτικόν.

ΕΤΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΠΙΣΤΙΣ, ΕΛΠΙΣ, ΑΓΑΠΗ

Ἀγαπητοὶ ἀγαπήσθαι·

Οἰόντες τὸ καθολικὸν καὶ ὑψίστον αὐτὸ θέμα τῆς τρι-
βάθμου κλίμακος τῶν τριῶν ἀλληλεπιδέτων καὶ ἐξόχων θε-
μελιωδῶν ἀρετῶν, τῆς πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης, δὲν
πρόκειται νὰ ἀναπτύξωμεν ταύτας ἐμπεριστατωμένως, οὐδὲ
ἐπιτρέπει τοῦτο ὁ ὥρος τῆς «Ἀναπλάσεως», εἰ μὴ ἀπλῶς
ἐν γενικαῖς γραμμαῖς προτιθέμεθα νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς
ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅτι ἔνευ τῶν τριῶν τούτων στηριγ-
μάτων οὔτε ὕλική οὔτε ἡθικὴ πρόοδος καὶ εὐημερία δύναται
νὰ ὑπάρξῃ.

Ἐπὶ παραδείγματι ὁ γεωργὸς καὶ ὁ ἐμπορὸς, ἵνα εὐη-
μερήσωσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ των, εἶνε ἀνάγκη νὰ πιστεύ-
σωσιν, ὅτι ἡ γεωργία καὶ τὸ ἐμπόριον φέρουσι κέρδος, τὴν
δὲ θεωρητικὴν πίστιν των νὰ τὴν κάμωσι πράξιν, ἀποδύ-
μενοι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτῆς ἐλπίζοντες, ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ κερδί-
σωσι γεωργοῦντες καὶ ἐμπορεύμενοι. Πρὸς δὲ τούτοις, ὅπως
ἡ ἐλπίς ἀποδεικνύει τὴν τελειότητα τῆς πίστεως, οὕτω καὶ
ἡ ἀγάπη, ἡ τελεία δηλονότι ἀφοσίωσις πρὸς τὴν γεωργίαν
καὶ τὸ ἐμπόριον, ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος καὶ τὴν τελει-
ότητα τῆς ἐλπίδος. Ἡ ἐλπίς λοιπὸν εἶνε ἀπόδειξις τῆς πί-
στεως καὶ ἡ ἀγάπη ἀπόδειξις τῆς ἐλπίδος· ὁ πιστεύων ἐλ-
πίζει, καὶ ὁ ἐλπίζων ἀγαπᾷ καὶ ἀφοσιούται εἰς τὸ ἀντικεί-
μενον τῆς πίστεως αὐτοῦ.

Ὡσαύτως, καὶ ἐν τῇ ὁρησκευτικῇ καὶ ἡθικῇ κύκλῳ, ἡ
ἐλπίς ἀποδεικνύει τὴν πίστιν καὶ ἡ ἀγάπη τὴν ἐλπίδα. Ἡ
ὑπαρξὶς δὲ τῶν τριῶν τούτων ἀρετῶν ἐν τῇ ἀνθρώπῳ ἀπο-

τελεῖ τὸν πράγματι καὶ ἀληθεῖ ὁρησκυόμενον ἄνθρωπον,
τὸν ἄρτιον ἄνθρωπον, διότι ἄρτιος καὶ ἄξιος τοῦ ὀνόματος
τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μόνον ὁ ὁρησκυόμενος καὶ κατὰ
τὸ Εὐαγγέλιον ζῶν ἄνθρωπος.

Ἵνα γνωρίσωμεν τὴν ἠθικορησκευτικὴν μὲς κατάστασιν,
ἵνα μάθωμεν, ἂν εἴμεθα πιστοὶ ἢ ἐκ κληρονομικότητος καὶ
προσχήματι μόνον Χριστιανοί, πράγματι δὲ ἄπιστοι, πρέπει
νὰ ἐξετάσωμεν ἑαυτοὺς, ἂν ἔχωμεν τὴν ἐλπίδα εἰς τὰς
ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, διότι τότε καὶ μόνον τότε εἴμεθα χρι-
στιανοί, ἄλλως φρεναπατώμεθα ὑπὸ τοῦ ἀρχιψεύστου Δια-
βόλου, ἵνα μένωμεν ἀμετανόητοι καὶ ἀποθάνωμεν ἐν τῇ
ἀμαρτίᾳ.

Τὰ εἰρημένα, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, θέλωμεν κυρώσῃ διὰ
παραδείγματων, τῶν ἐξῆς· ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, καὶ χάριν τῆς
πνευματικότητος ἡμῶν, καὶ διὰ τὴν ὕγιᾶ τοῦ σώματος διατή-
ρησιν, παραγγέλλει νὰ ἐργαζώμεθα ἐξ ἡμέρας, τὴν δὲ ἐβδό-
μην νὰ καταπαύωμεν πᾶσαν ἐργασίαν καὶ νὰ ἀναπαυώμεθα
σωματικῶς καὶ μελετῶμεν τὰς Ἀγίας Γραφὰς καὶ ἀκού-
μεθα τὸν Θεὸν λόγον.

Ὁ νόμος τοῦ Εὐαγγελίου ὡσαύτως συμβουλεύει νὰ ἀπέ-
χωμεν ἀπὸ πάσης κακίας καὶ ἀμαρτίας καὶ νὰ προσκικεύω-
μεν πᾶσαι ἐν γένει τὰς ἀρετάς. Ὁ Σωτὴρ συνίστησιν ἡμῖν
σεβασμὸν πρὸς τὰς ἐντολάς του καὶ τὴν ζήτησιν τῆς βασι-
λείας αὐτοῦ καὶ ὑπόσχεται τὴν παροχὴν τῆς σωματικῆς
ἡμῶν συντηρήσεως· ἀλλήτοις πρῶτον, λέγει, τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα
προσθεθήσεται ὑμῖν.» (1)

Ταῦτα πάντα πάντες τὰ ἀκούομεν καὶ ὡς ἀληθείας λέγο-
μεν ὅτι τὰ πιστεύομεν, ἀλλὰ πιστοὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἴ-
μεθα, ἂν δὲν ἔχωμεν πλήρη τὴν ἐλπίδα εἰς τὰς ὑποσχέσεις
τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐλπίζων εἰς τὸν Χριστόν, ὅστις εἶνε καὶ ὁ πρ-
γματικῶς πιστεύων αὐτῷ, λέγει· «Διὰ τὰ ἀρέσκα εἰς τὸν
Ποιητὴν καὶ Σωτῆρά μου καὶ τὰ ἔργα τὴν εὐλογίαν τοῦ
Θεοῦ εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ εἰς πάντα τὰ ἔργα μου, δὲν ἀ-
παρῶ τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς.» Ὁ δὲ μὴ ἐλπίζων εἰς
τὸν Χριστόν ψευδοχριστιανὸς λέγει· ἀκαλῶν εἶνε νὰ τηρῶ
τὴν ἀργίαν, ἀλλὰ θέλω ἡμιωθῇ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου
καὶ ἔχω παιδιὰ καὶ δὲν μὲ περιμένει ἡ ἐργασία τοῦ κυ-
ραφίου μου, ἂν δὲν τὸ ποτίσω τὴν Κυριακὴν, καταστρέ-
φεται, καὶ τότε ποῦς θὰ μὲ κυβερνήσῃ...;» Τοιαύτας περὶ
που προφασισολογίας ἀκούομεν καθηκόντων ἀπὸ μέρους ἐκεί-
νων, οἵτινες ἐλπίζουσιν οὐχί εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' εἰς τὴν δυνά-
μιν τοῦ προκομμένου νοῦ των καὶ τῶν ἰδίων των χειρῶν.

Ὅτι δὲ αὐτοὶ ὁ ἐλπίζων εἰς παρακοὴν πρὸς τὸν Θεὸν θέ-
λημα καὶ οὐχί εἰς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ
φέρῃ τὴν βροχὴν οὔτε τὸν ἥλιον, ὅπως ζωογονήσῃ τὰ φυτὰ
τοῦ ἀγροῦ του, οὔτε δύναται νὰ ἀποδιώξῃ τὴν ἀρούρα, τὸν
περονόσπορον καὶ τὰς ποικίλας τῶν φυτῶν νόσους, οὐδὲν
ἔχει νοῦν νὰ τὸ σκεφθῇ.

Ὁ Θεὸς μᾶς λέγει νὰ ζητῶμεν μόνον μὲ τὴν δικαιοσύνην
τὰ ὕλικά μας ἀγαθὰ, ἂν θέλωμεν τὴν πραγματικὴν μὲς εὐ-

(1) Ματθ. στ'. 33

τυχίαν· ἀλλ' ἡμεῖς, ἂν δὲν ἔχωμεν τὴν κατὰ Χριστόν ἐλ-
πίδα, ἐλπίζομεν, ὡς ἄπιστοι τῆς χειρίστης μάχης, μᾶλλον
εἰς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν κλοπὴν παρὰ εἰς τοὺς λόγους τοῦ
Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὅσον δύσκολον καὶ ἂν ἐκίστοτε μᾶς παριστᾷ ἡ ἀπιστία
καὶ ἀμαρτία τὴν δόξιν τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἔχωμεν πρὸς αὐτὸν
ἐλπίδα βεβαίαν καὶ ἀγάπην, θὰ ἀπειδιώκωμεν ὀριστικῶς τὴν
ἀπιστίαν ἢ μικροπιστίαν ἡμῶν, ὡς ὁ Θεὸς Πέτρος, περὶ τοῦ
ἰσίου πραγματευέται τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἐπομένης Κυ-
ριακῆς.

Ὁ Πέτρος ἐξήγησε παρὰ τοῦ Σωτῆρος νὰ περιπατήσῃ
ἐπὶ τῶν ὕδατων καὶ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν, ὅπως πιστευθῇ ὅτι ὁ
Χριστός, τὸν ὅποιον εἶδε περιπατοῦντα ἐπὶ τῶν ὕδατων, δὲν
ἦτο φάντασμα, ὡς τὸν ἐνόμισε, καὶ πράγματι τὸν διέταξε
νὰ περιπατήσῃ καὶ περιπάτησεν, ὅπως καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα,
δυνάμει τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης, νὰ
περιπατήσωμεν κατὰ τῶν κυμάτων τῆς πολυκυμάντου ἀμαρ-
τίας, χωρὶς ποσῶς νὰ καταθυθιθῶμεν ἐν τοῖς ὕδροις καὶ
ῥυπαροῖς κύμασιν αὐτῆς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος «Βλέ-
πων τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐβόησεν καὶ ἀρξάμενος κατα-
ποντίζεσθαι ἐκραυε λέγων, Κύριε, σῶσόν με.» (1)

Ὅπως ἡμεῖς αἱ ἀνάγκαι καὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ βίου, οὕτω
καὶ τὸν Θεὸν Πέτρον τὰ εἰκονίζοντα τὴν τύβην τοῦ κόσμου
κύματα ἔκαμον νὰ ἀποβάλλῃ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν δύναμιν τοῦ
Χριστοῦ, ὅστις τὸν διέταξε νὰ περιπατήσῃ ἐπὶ τῶν ὕδατων·
ἀλλ' ἂντὶ ν' ἀπελπισθῇ καὶ καταποντισθῇ τελείως, ὅπως
οἱ παραβάται τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἐφώνησε τὸ «Κύριε, σῶ-
σόν με»· τοῦθ' ὅπερ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ὀρείλομεν εἰς
τὰς διαφόρους περιστάσεις μας νὰ φωνῶμεν καὶ ἡμεῖς, χωρὶς
ποτε νὰ χάνωμεν τὴν ἐλπίδα εἰς Χριστόν, ὅστις εἶνε ἡ σω-
τηρία ἡμῶν.

Η ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΓΥΝΗ

Ἐν τῇ Ἀδερωφείῳ Ἐφημέριῳ τὴν 11ην τρέχοντος μηνός,
ἐορτὴν τῆς Βασιλικῆς, ἐτελέσθη κατὰ τὸ σύνθημα λει-
τουργία καὶ δοξολογία ὑπὲρ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Ὁ ἱερεὺς κ. Τιμόθεος Ἀναστασίου ἀνέπτυξε τὴν ἐν-
νοίαν τοῦ ἀναγνωσθέντος Εὐαγγελίου.

Τὴν διμύλιαν του ἐγγραφε κατόπιν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν
τῆς «Ἀναπλάσεως», Ἰδού δὲ αὕτη.

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΕΟΣ

(Λουκ. Ζ'. 36—40).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τέλειος ἄνθρωπος καὶ τέλειος Θεός.
Κατὰ τὸν ἐπὶ γῆς βίον αὐτοῦ ἀπεδείχθη εἰς τοὺς λόγους
καὶ τὰς πράξεις του τὸ ὑψίστον καὶ τέλειον ἀγαθόν.

Ἐν τῇ προσώπῳ του ὁ συνδυασμὸς λόγων καὶ πραγμάτων
ὑπῆρξεν ἁρμονικώτατος. Ὅτι, εἶπε, καὶ ἡσθάνετο· ὅτι
ἡσθάνετο καὶ ἔλεγε, τοῦτο καὶ ἐπραττε.

(1) Ματθ. ιθ' 30.

Διεσάλπισε πρῶτον διὰ τοῦ ἀγγέλου τῆς ἐρήμου, τοῦ θεοῦ
αὐτοῦ Προδρόμου, τὸ «μετανοεῖτε»· καὶ αὐτὸς κατόπιν
βάσιν τῆς διδασκαλίας του ἐθήκε τὸ «αταπεινώθητε καὶ
μετανοήσατε», διότι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀνοίγεται καὶ
ἡ αἰώνιος χαρὰ δίδεται μόνον εἰς τοὺς ταπεινοὺς τῇ πνεύματι
καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν πειθοῦντας καὶ κλαίοντας.

Τὴν διδασκαλίαν του ἐβεβαίουν τὰ πράγματα· ὅλη του ἡ
ἐργασία ἦτο ἀπόδειξις καὶ βεβαίωσις, ὅτι δὲν κατεβίβασεν
Αὐτὸν ἐξ Οὐρανοῦ ἡ περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἰπωσθήποτε
ὕγιως ἐχόντων φροντίς, ἀλλ' ἡ ἀγάπη, ἡ στοργὴ καὶ τὸ ἔλεος
πρὸς τοὺς ἐν τῇ σκότει καὶ σκιᾷ Θανάτου καθημένους, πρὸς
τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ λόγος του πάντα νοῦν ἐξίστα καὶ ἐξέπληττε διὰ τὴν
γλυκύτητά του καὶ μάλιστα διὰ τὸ πλήρες ἀπλότητος ὕψος
του· τὰ ἔργα του, ἔργα παντοδυναμίας, ἐπέβαλλον τὸν θαυ-
μασμόν καὶ ἐβεβαίουν, ὅτι ὄντως τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς ἰσχυ-
ρὸς ἀπεσταλμένος ἦτο.

Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ πάντες οἱ τὰ πρῶτα
φέροντες ἐν ταῖς κοινωνίαις τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας, οἱ
μὲν ἐκ φθόνου, οἱ δὲ πλανώμενοι καὶ κατὰ κόσμον φρονούν-
τες, κατηγόρουσιν αὐτόν, διότι τοιοῦτος ὢν καὶ μέγα τι
παρουσιάζμενος, οὐχὶ ἀξίως τῆς θέσεως αὐτοῦ συνδιηγεῖτο
καὶ ἀνεστρέφετο, ἀλλὰ τῶν μὲν πλουσίων καὶ ἰσχυρῶν τοὺς
πτωχοὺς καὶ ἀσημάντους, τῶν δὲ νομιζομένων δικαίων καὶ
εὐσεβῶν τοὺς δυσφημισμένους καὶ ἀμαρτωλοὺς προσέτιμα.
Αὐτὸς δμως, πρὸς αὐτὸν πάντοτε σύμφωνος, καὶ ἀπὸ τῶν
διαβολῶν ἀνεπηρέαστος, οὐδένα μὲν ἀνεστρέφετο καὶ ἀπέ-
φευγε, τοὺς πάντας ἐξ ἰσοῦ εὐεργετῶν, ἀλλὰ χαρὰν του καὶ
τέρψιν του εἶχε τὸν ὄχλον, τοὺς εἰς ἀτιμίαν ἐμπεπτωκότας,
τοὺς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων περιφρονουμένους καὶ ἔξευτελιζόμε-
νους, τοὺς ἀπολωλότας καὶ ἀπηλπισμένους. Ἦσαν δὲ οἱ
ἐργαζόμενοι αὐτῷ πάντες οἱ τελῶναι καὶ ἀμαρτωλοὶ ἀκούσαι
αὐτοῦ. (Λουκ. ΙΕ'. 1).

Οἱ φθονοῦντες ἐκραύαζον· «Ἴδού ἄνθρωπος φάγος καὶ
οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἀμαρτωλῶν (Ματθ. ΙΑ'.
19). Μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐσθίει (Ματθ.
Θ'. 11). «Αὐτὸς, ἀπὸ τῶν ὑβριστικῶν βελῶν ἀπρόσβλητος,
ἐπιμόνως ἀπῆντα· «Οὐ χρειᾶν ἔχουσιν οἱ ἰσχυρότεροι ἱατροῦ,
ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες... οὐκ ἤλθον καλεῖσαι δικαίους, ἀλλὰ
ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν (Αὐτῶν).

Ἀπῆντα διὰ τῶν πραγμάτων μᾶλλον παρὰ διὰ τῶν λόγων.
Τοὺς μαθητάς του ἐκ τῶν πτωχῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐστρα-
τολόγησε· μεθ' αὐτοῦ εἶχε καὶ ἡμεσιν καὶ διαρκῇ τὴν
εὐεργεσίαν παρεῖχε πρὸς τὸν φιλαργυρίαν νοσοῦντα πονηρὸν
προδότην του. Φίλος τῶν ἀναρέτων Λαζάρου καὶ τῶν ἀδελ-
φῶν αὐτοῦ Μάρθα καὶ Μάρκος, ὑπὸ τῆς φιλοτέχνου Σα-
λώμης διηκονεῖτο, τὴν ἀπὸ τῶν ἐπτά δαιμονίων ἀπαλλα-
χθεῖσαν Μαгдаληνὴν ἀκόλουθον καὶ μαθήτριαν εἶχεν, ἀλλὰ
καὶ τὴν λιθοβολισμοῦ ἀξίαν ἀμαρτωλὴν τοῦ αἵσχους ἀπῆλ-
λαξε καὶ εἰς τὴν σωφροσύνην ἐκάλεσεν, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸ
κοινὸν ἐργὸν σὲ κατακρήνω» πρὸς αὐτὴν ἀπηύθυνε.

Γλυκὸς καὶ πρῶτος, συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνος, εἶδεν τὴν
ζωὴν εἰς τοὺς νεκρούς, τὸ φῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς, τὴν δύνα-

μιν εἰς τοὺς παραλύτους, ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων ὀχλουμένους· ἀλλὰ μάλιστα κύριον ἔργον τοῦ εἶχε νὰ δῶν τιμὴν εἰς περιφρονουμένους καὶ ἐξευτελιζομένους, νὰ παρηγορῇ καὶ νὰ ἀνακουφίξῃ τοὺς ὑπὸ τὸ βάρος ἁμαρτιῶν θλιβομένους καὶ στενάζοντας.

Ἡ ἀπειρος ἀγάπη τοῦ καὶ ἡ στοργή τοῦ ἐφανεροῦτο εἰς τὸ πρὸς αὐτοὺς ἑλεός τοῦ καὶ τὴν συγγνώμην.

Μία ἐξόχως χαρακτηριστικὴ περίστασις τῆς πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀγάπης καὶ συμπαθείας τοῦ εἶε ἐκείνη, καθ' ἣν γυνὴ διαβεβημένη ὡς ἁμαρτωλὸς, προσήλθε καὶ προσέπεσεν εἰς τὸ ἑλεός τοῦ. Ἐκούσατε πῶς ὁ Θεὸς Λουκᾶς ἐν πνεύματι ἁγίῳ ἀναπαριστᾷ τὴν μοναδικὴν καὶ ἐξοχὸν ταύτην σκηνήν, πῶς ἐν ὁλίγοις παρέχει εἰς ἡμᾶς πλήρη τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ Φρισαίου ἐκτυλιχθέντος δράματος.

Τὰ πάντα ἐκεῖ ἐγένοντο κατὰ θέαν οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐλάττω. Εἰς Φρισαίος καλεῖ τὸν Ἰησοῦν, ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς προσήλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Αἰφνης γυνὴ γνωστὴ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην διὰ τὸν κακὸν αὐτῆς βίον, γυνὴ ἁμαρτωλὸς, μαθοῦσα, ὅτι ἐκεῖ ἦτο, εἰσῆλθε καὶ πρὸς οὐδένα προσέχευσα κατηνύνη πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐκάθιστο ὁ Ἰησοῦς. Δὲν ἐτόλμησε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ νὰ σταθῇ καὶ νὰ τὸν χαιρετίσῃ. Ἐστάθη ἐκ τοῦ πλάγιου παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κρατοῦσα δοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε μῦρον, καὶ κλαίονσα· ἀκαὶ σπᾶσα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὀπίσω κλάουσα.

Ὁ πόνος τῆς καρδίας τῆς βαθύς, τὸ ἄλγος δεινόν, ἡ δόνη ἀφόρητος. Ἡ ἀπαλλαγὴ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον ἀπὸ ἑκείνου, καὶ ἡ στιγμή ἐπέστη! Τὸ πρόσωπον δὲν ἀτενίζει, τῆς χειρὸς δὲν ἄπτεται. Φωνὴν δὲν ἔχει· εἶνα ἀναξία!.. Οἱμοὶ! Πῶς νὰ ἐκχύσῃ τὰ πολυποικίλα συναισθήματα, τὰ ὅποια κλυδωνίζουσαν τὴν καρδίαν τῆς, καρδίαν συνθλιβομένην ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, καὶ τόσον, Θεέ μου! διψῶσαν τῶρα τὴν ἄρεσιν καὶ τὸν καθαρόν; Μὲ βωβόν, ἀλλὰ βαθὺ τὸ ἄλγος, κατεσχυμένη γυνὴ, ὀρεγομένη φλογερῶς τὴν ἀγνότητα, περιδαικρὺς, ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς πνιγομένη, συγκαμπτεὶ τὰ γόνατα καὶ τὰ χεῖλη κολλοῦν εἰς τοὺς πόδας ἐκείνου. Τὰ δάκρυά τῆς τοὺς βρέχουν, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῆς τοὺς σπογγίζουσαν, τὸ μύρον τοὺς εὐωδιάζει.

Καὶ οὕτω τὸ μυστήριον ἐτελέσθη. Ὁλόκληρον παρελθὸν κατεδικάζετο καὶ ἐξηγνίζετο διὰ τῶν δαικρῶν ἐκείνων, τῶν λυγμῶν, τῆς μετανοίας τῆς θερμῆς, τῆς δόνης τῆς πικρᾶς, τῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἱερᾶς ὁρμῆς καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν φλογερᾶς ἱκεσίας. Ἡ κατεσχυμένη γυνὴ ἐκεῖ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀγίου, ἐν τῇ αὐτοκατακρίσει καὶ τῇ αὐτοεξουθενώσει, ἐν τῇ δεήσει τῇ μυστικῇ, ἀλλὰ τόσον περιπαθεῖ καὶ εὐχλότῳ, εὖρε τὴν ἄρεσιν, τὴν τιμὴν, τὴν ἀνόρθωσιν. Διὰ τί; Ὅτι ἡγάπησε ποιεῖν.

Ἐὰς προσπαθῆσμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου τούτου τοῦ Ἰησοῦ, ἀφοῦ πρῶτον ἀνασκοπήσωμεν τὴν πύσιν καὶ τὴν μετάνοιαν τῆς γυναικὸς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

[Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 134].

Υ'.

Ἡ ἀλήθεια τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀναντιρρήτως ἀποδεικνύεται δι' ἀκαταμάχητων καὶ ἀπερίων ἀποδείξεων. Πολλοὶ ὅσοι φέρουσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν. Ἐντεῦθεν πάμπολλοι μελετήσαντες τὰ θεοκύριωτα δόγματα τῆς πίστεως ἡμῶν, ἄνευ τοῦ πυκνοῦ νέφους τῆς προκαταλήψεως, ὠμολόγησαν καὶ οὐκ ἠρνήσαντο τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν. Ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶνε ὅ,τι ὁ χριστός, ὅστις, ὅσῳ ἐν χριστιανισμῷ δοκιμάζεται καὶ πυροῦται, τόσῳ μᾶλλον λάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ. Ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ πίστις ἔχει καὶ τὴν πλέον ἀκαταμάχητον ἀπόδειξιν τῆς ἐσωτερικῆς συνεδέσεως καὶ πληροφίας τῆς καρδίας τοῦ πιστοῦ· διότι ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρέουσιν ὕδατος ζῶντος. Ἡ ἐσωτερικὴ αὕτη μαρτυρία εἶνε ἀδιάσειστος καὶ ἀκαταμάχητος. Ὁ ἀληθὺς πιστεύων καὶ ἀναγεννηθεὶς ἐν Χριστῷ, καίπερ μὴ φιλοσοφικῶς προφασίζεται, ἔχει πλήρη παραπομπὴν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως καὶ ὁμοιάζει πρὸς ἀτίνακτον βράχον, ἐναντίον τοῦ ἔπου τοῦ φοβερά κύματα τῆς ἀπιστίας καὶ ψευδοπιστήμης προστριβόμενα μεταβάλλονται εἰς ἀφροὺς διακόνους· ὅτι δὲ ἐστε υἱοί, ἐξαπείστετε· ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν κράζων Ἀββᾶ, ὁ Πατήρ (Γαλ. β. 6). «Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνύματι ἡμῶν, ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ» (Ρωμ. Η', 15). Ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἔχει τὴν μυστηριώδη δύναμιν τῆς μεταβολῆς καὶ ἐξαγνίσεως τῆς καρδίας, ἥτις ῥέπει φύσει εἰς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Ἀνθρώποι, ἡθικῶς νεκροί, διὰ τῆς πίστεως ἀναγεννῶνται καὶ μεταβάλλονται· γίνονται νέοι ἄνθρωποι. Ἡ ἡθικὴ αὕτη μεταβολὴ καὶ ἐπανάστασις διὰ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, μαρτυρεῖ πλέον ἢ ἄλλο τι τὴν θεϊότητα τῆς πίστεως ἡμῶν, διὰ τῆς πίστεως ταύτης μυριάδες ἀκατηγωνίσαντο βασιλεῖς, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφρασαν στόματα λεόντων, ἔσθεσαν δύναμιν πυρός, ἔφρουσαν στέματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγεννήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ» (Ἑβρ. ιδ', 34—35). Διὰ τῆς πίστεως ταύτης μυριάδες μυριάδων ἐνισχυόμενοι καὶ ὀπλιζόμενοι ἐπολέμησαν γενναίως καὶ ἡρωϊκῶς κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς κακίας καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐξέχεον, ὅτε ἡ ἀνάγκη τὸ ἐκάλεῖ. Διὰ τῆς πίστεως ταύτης ἀρδεύόμενοι καὶ ζωογονούμενοι μυριάδες μυριάδων ἐν τῇ ἱστορίᾳ πολλὴν καὶ βριθοῦσαν φέρουσι τὴν παγκαρτίαν τῶν καλῶν ἔργων καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ ἀγαθόν. Διὰ τῆς πίστεως ταύτης κατέπεσαν ἡ εἰδωλολατρεία καὶ τὸ ἐγώ, καὶ ἀνυψώθη ὁ βωμὸς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, κατέπεσαν ἡ λατρεία τῶν παθῶν καὶ ἀνυψώθη ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, κατέπεσαν ἡ ματαιότης καὶ δεισιδαιμονία καὶ ἀνυψώθη ὁ Σταυρός, τὸ μυστηριώδες τὸδε ἔγχειριδιον τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος.

Τοιαύτη πίστις, φέροντα τοιαῦτα ἀποτελέσματα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐθνῶν, δὲν εἶνε, πολλοῦ γε δεῖ, ἀνθρωπίνη, εἶνε θεία, οὐράνια.

Διὰ τῆς ἀληθείας καὶ ἀδιασειστούς πίστεως πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει τὴν μυστηριώδη ἐκείνην χάριν, ἥτις ἀναγεννᾷ καὶ καθαρίζει καὶ μεταβάλλει αὐτόν. Ἄνευ τῆς χάριτος ταύτης τοῦ Θεοῦ ἡκιστα δύναται νὰ υπέρῃ ἀγνὴ ἀρετὴ καὶ ἀγιασμός. «Ἀγιασμός οὐκ ἄνευ Πνεύματος» λέγει ὁ Ἱ. Βασίλειος (περὶ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος β. 16). Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγένετο οἶονεὶ νέα φύτρα φυτευθεῖσα ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει· «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀμπελὺς ἡ ἀληθινή καὶ ὑμεῖς τὰ κλήματα». Μόνον οἱ ἡνωμένοι διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς προσευχῆς μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τὰ κλήματα μετὰ τῆς ἀμπελῆς, ζωογονοῦνται καὶ τρέφονται καὶ αὐξάνουσιν εἰς ἀγαθὴν καρποφρίαν. Μόνον ὁ Χριστιανὸς δύναται ν' ἀποβῇ ἅγιος. Ἰνα ὁ ἄνθρωπος ἀποβῇ ἅγιος, λέγει ὁ βαθεὺς Πασχάλ, ἀνάγκη νὰ ἐπιφοιτήσῃ ἐπ' αὐτόν ἡ θεία χάρις, καὶ ὅστις ἀμφιβάλλει ἐννοεῖ τί ἐστιν ἅγιος καὶ τί ἄνθρωπος. Ὁ ἅγιος, ἐναντίον τῆς ἐαυτοῦ φυσικῆς καταστάσεως, καταρθῶν οὐ μόνον ν' ἀπέχῃ ἀπὸ τῆς κακίας καὶ ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν καὶ πολλῶν θλίψεων καὶ καλυμμάτων πραγματοποιεῖ τὸν ἔλεον καὶ ἡθικὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἀγίότης ἀπὸ τῆς ἐρήμης καὶ αὐξάνει ἐν τῇ τρικυμίᾳ. Ζῇ ἐκ ταπεινότητος καὶ τρέφεται διὰ θυσιῶν. Ἡ ἀληθὴς καὶ καθαρὰ ἀρετὴ δὲν δύναται νὰ υπέρῃ ἄνευ θυσίας. Ὁ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐπαθεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνισχύεται ὅπως διαπλῇ τὴν πολυτάραχον τοῦ βίου θάλασσαν, δοκιμάζεται ὡς τὸ πῦρ ἐν χωνευτηρίῳ, ὑπομένει ἀπογογγύσας τὰς παντοίας θλίψεις καὶ περιπατεῖ τὴν ἔρημον τῶν κόπων τῆς ἀρετῆς, ἔρημον ἀνυδρῶν, δύσβατον, καυστηρῶν.

Ὁ ἀπιστῶν ἐκ τούταντίου εἰς τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου ἀποχυννοῦται καὶ ἀποκρίνεται, καὶ ὁμοιάζει πρὸς πλοῖον χερμαζόμενον ἐν τῇ πολυκυμάντῳ θαλάσσῃ, τὸ ὅποιον, ἄνευ πηδαλίου, βάσανιζεται ὑπὸ παντοίων ἀνέμων καὶ κυμάτων ἁγίων, μέχρις οὗ συντριβῇ εἰς τινα βράχον καὶ ναυαγήσῃ. Ὁ ἀπιστος, μὴ θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀγάπης, εἶνε ἐγωιστὴς, ὑπερήφανος, φροντίζει μόνον περὶ τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ τῆς πληρώσεως τῶν κτηνωδῶν αὐτοῦ ὁρμῶν καὶ διαθέσεων. Ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ ὑποτάσσει τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰς ὁρμὰς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ λόγου, καὶ ἐπέρχεται οὕτω ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ ὁ θρησκευτικὸς ἐκείνος ἐνθουσιασμός, ὅστις ἀναπτέρετὸ τὸ πνεῦμα ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ καὶ ἐνισχύει τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἀγιασμοῦ. Ἡ ἀμφιβολία ὑποχωρεῖ, ὡς τὸ νέφος πρὸ τοῦ ἀνέμου, διὰ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ εἰς πεποιθήσεις ἀδιασειστούς περὶ τῶν ἀληθειῶν ἐκείνων, μεθ' ὧν συνδέεται ὁ ἡθικὸς νόμος καὶ ἡ κοινωνικὴ εὐημερία καὶ πρόοδος. Ἀναντιρρήτως ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ πραότης, ἡ αὐταπάρνησις ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, εἶνε συνέπεια καὶ καρπὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ ἀληθὴς δὲ κατὰ ταῦτα πολιτισμὸς προέρχεται ἐκ τῆς

πίστεως πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Λυτρωτὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ εὐημερία τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἐθνῶν ὑπάρχει καὶ ἀναπτύσσεται ἐκεῖ, ἐνθα ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἀνθεῖ καὶ ἀκμαίνει.

Πολύκαρπος Ι. Συνοδινός
Ἱεροκέρυξ.

ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 134)

Αὕτη ἡ προδιάθεσις καὶ προδιάταξις τοῦ παρόντος ὑπὸ τοῦ μέλλοντος εἶνε ἀκόμη εἰδικώτερον ἐρπητὴ ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ ὁργανικοῦ ὄντος.

Ὅλα τὰ ὄργανα τῶν ζῴων ἀνεξαιρέτως, κατὰ τὴν πρῶτην στιγμήν καθ' ἣν δύναται νὰ τὰ ἀντιληφθῇ ὁ ὀφθαλμὸς τῶν παρατηρητῶν, παρουσιάζουσιν ὅσιν ἀπολύτως ὁμοίαν κατὰ τὸν πρῶτον τοῦτον βαθμὸν, τὸ ὅριον δὲν παρέχει τὸ ἐνδοσκόπον μὲ κανένα τρόπον νὰ προμαντεύσῃ τις τὸ μέλλον ὄν, τὸ ὅποιον περιέχει. Ἐπὶ πλέον· αἱ πρῶται μεταμορφώσεις τοῦ ὥαριου φαίνονται ἐξ Ἰσου αἱ αὐταὶ εἰς ὅλα τὰ ζῴα ἀνεξαιρέτως, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὰ ἐξωτερικὰ στρώματα τοῦ ὥαριου ἀρχίζουσι νὰ λαμβάνωσι τὴν μορφήν ἰστού ὁργανωμένου, ἡ βλαστοδέρματος· τὸ ὅριον τότε ἀποβαίνει ἐμβρυον καὶ ἀρχίζει νὰ διαιρηθῇ εἰς τὰς διαφόρους κυριώδεις μορφὰς τοῦ ζώου βλαστοῦ, τὴν μορφήν τῶν σπονδυλωτῶν καὶ τὴν μορφήν τῶν ἀσπονδύλων. Ἡ ἐξελίξις αὕτη ἐξακολουθεῖ βαίνουσα ἐκ τοῦ γενικοῦ εἰς τὸ μερικόν, ἐκ τοῦ ἀοριστοῦ εἰς τὸ ὀρισμένον, ἐκ τῆς πρώτης διωρέσεως πρὸς τὴν τάξιν, ἐκ τῆς τάξεως εἰς τὴν φυλὴν, ἐκ τῆς φυλῆς εἰς τὸ γένος, ἐκ τοῦ γένους εἰς τὸ εἶδος. Ἐν μίᾳ λέξει ἡ ἐξελίξις τοῦ εἶναι προῖοντα διακρίσεις. Ἀλλὰ τὸ ὅριον δὲν λαμβάνει ἀδιοφύτως τοιαύτην μορφήν. Δὲν εἶνε ἐλεύθερον, ὅσον ἀόριστος καὶ ἂν ᾖ ἐν ἀρχῇ ἡ μορφή του, νὰ γείνη σπονδυλωτὸν ἢ ἀσπόνδυλον· ἐὰν προέρχεται ἐκ σπονδυλωτοῦ, νὰ ᾖ μαυτοφόρον, πτηνόν, ἐρπετόν ἢ ἰχθύς, ἐὰν προέρχεται ἐκ μαυτοφόρου, νὰ ἀνήκῃ εἰς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον εἶδος. Ὅχι, δὲν δύναται νὰ λαμβάνῃ εἰμὴ τὴν μορφήν τὴν ὀρισμένην τοῦ ὄντος ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξέρχεται, καὶ εἶνε ἀναγκαιῶς ὅμοιον πρὸς τοὺς γονεῖς του, ἐξαιρέσει τῶν τόσῳ ἀξιοσημειώτων περιπτώσεων τῆς ἐκ διαφόρων εἰδῶν γονιμοποιήσεως, αἵτινες πάλιν εἰσέρχονται εἰς τὸν κανόνα, διότι αἱ αὐταὶ μορφαὶ ἐπανέρχονται περιοδικῶς, καίτοι ἐκ διαφόρων εἰδῶν παραχθεῖσαι. Ἀλλοτε, κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς συναρμοολογίας τῶν ὥαριων, ἡ αὖξινος τοῦ ὥαριου ἐξηγεῖτο μὲ τρόπον ὅλως φυσικόν. Τὸ ἐμβρυον δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ τὸ ζῶον ἐν σμικρῷ, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ δὲν ἦτο εἰμὴ μεγέθυνσις. Ἀλλὰ κατὰ τὴν θεωρίαν τὴν γενικῶς γενομένην δεκτὴν σήμερον, τὸ ζῶον σχηματίζεται τμημα πρὸς τμημα,

καὶ δημιουργεῖ ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ ὄργανά του, παρά-
γεν ἀναλόγως μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ ἐξωτερικὰ μέρη, καὶ
διαθέτον ταῦτα κατὰ τὸν τύπον εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει, προ-
βαίνον, ὡς εἴπομεν, ἐκ τοῦ γενικοῦ εἰς τὸ μερικόν. Πῶς νὰ
ἐννοήσωμεν τὴν ἐργασίαν ταύτην ἄνευ εἰδους τινὸς προηγη-
θείσης συλλήψεως ἐν γῶ τοῦ συνόλου, ὅπερ ὀφείλουσι νὰ
σχηματίσωσιν αἱ διαδοχικαὶ αὐταὶ προσθήκαι, καὶ τὸ ὅποιον
εἶνε ὁ λόγος τῶν ἐπαυξήσεων τούτων; Ὁὕτω τὸ ἔμβρυον
συμπληροῦται μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὡς ἐὰν εἶχε πρότυπον
ἐνώπιόν του. Οὗτος εἶνε ἀκριβῶς ὁ σπερματικὸς λόγος τῶν
Στωϊκῶν, ὁ μυστικὸς οὗτος καὶ ἐνεργητικὸς λόγος, ὁ ἀποτε-
θειμένος εἰς τὰ σπέρματα τῶν ὄντων, καὶ ὅστις, ἐν συνειδήσει
ἢ ἀσυνειδήτως, εἶνε τὸ ἐλατήριον τῆς ζωῆς ἐν τῷ σύμπαντι.

Τέλος εἰς ὅλα τὰ γεγονότα τῆς συναρμολογίας δὲν ὑπάρ-
χει τι μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, μᾶλλον πολὺ πλοκόν, μᾶλλον
βίαιον διὰ τοὺς ἀποκλειστικούς ὁπαδοὺς τῶν φυσικῶν αἰτίων,
ὅσον ἡ ὑπαρξίς τῶν γενῶν, ἤτοι τῶν μέσων, τὰ ὅποια μετα-
χειρίζεται ἡ φύσις διὰ τὴν διαιώνισιν τῶν εἰδῶν. Ἔχει τις
ἐνταῦθα πολλὰ πράγματα νὰ παρατηρήσῃ.

Πράγματι δὲν πρόκειται πλέον μόνον, ὡς πρὸ ὀλίγου, περὶ
προσαρμογῆς ὀργάνου πρὸς ἕτερον ὄργανον. Ἐν τῇ πρώτῃ πε-
ριπτώσει, ἐπειδὴ ἡ λειτουργία δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰ μὴ τὸ σύ-
νολον τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐκτελούμενων ὑπὸ τοῦ ὀργάνου, ἡ δὲ
νατὸ τις νὰ εἴπῃ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ὅτι δὲν εἶνε ἐκπληκτικόν
ὅτι τὸ ὄργανον εἶνε κατάλληλον νὰ παράγῃ τὰς ἐνεργείας
τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ, διότι ἄλλως δὲν τὰς ἐξτελέει. ὅτι δὲν
εἶνε ἐκπληκτικόν ὅτι μία αἰτία, ἥτις παράγει ἀποτελέσματα
τινα, εἶνε κατάλληλος νὰ παραγάγῃ τὰ ἀποτελέσματα
ταῦτα. Ἄλλ' ἐν τῇ περιπτώσει, περὶ ἧς πρόκειται τώρα,
τοιαύτῃ δυσκολία δὲν δύναται ὁμοίως νὰ ὑπεγενηθῇ· διότι δὲν
θαυμάζομεν ἐνταῦθα τὴν προσαρμογὴν αἰτίας πρὸς τὸ ἀποτέ-
λεσμά της· ἀλλὰ τὴν προσαρμογὴν ὀργάνου πρὸς ἕτερον
ὄργανον, προσαρμογὴν ὅλως μηχανικὴν δύο συσκευῶν δια-
κεκριμένων, ἀλλ' οὕτω πως συνδεομένων ὁμοῦ, ὥστε ἡ
μορφή τῆς μίας προσδιορίζεται ὑπὸ τῆς μορφῆς τῆς ἄλλης·
προσδιορισμὸς ἀμοιβαίος, ὅστις ὑποθέτει προφανῶς σχέσιν πρὸς
τὸ μέλλον κατὰ διεύθυνσιν ἀνάστροφον τῆς συνήθους σχέ-
σεως τῆς αἰτίας πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα. Αἱ δύο αὗται ὀργανι-
καὶ συσκευαί, ἐνίοτε ἡνωμέναι, ἀλλὰ συχνότερον κεχωρι-
σμέναι εἰς δύο διακεκριμένα ἄτομα, εὐρίσκονται ἡ μία πρὸς
τὴν ἄλλην καὶ ἀμοιβαίως εἰς σχέσιν μέσων πρὸς σκοπούς.

Διότι δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν τὸσον ἀσυνήθην
σύμπτωσιν τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν προσαρμογῆς, ἐὰν δὲν ὑπε-
θέτομεν ὅτι αὐτὸ τὸ δυνατόν ταύτης τῆς προσαρμογῆς
ὑπῆρχεν ὁ ὁριστικὸς λόγος, ὅστις τὰ ἔκαμε νὰ λάβῃσι ταύ-
την τὴν διπλὴν μορφήν. Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις πλέον νὰ
μᾶς εἴπῃ ὅτι λαμβάνομεν ἐν ἀπλοῦν ἀποτέλεσμα δι' ἑνῆ

σκοπὸν, ἐν ἐξαγόμενον διὰ μίαν θέλησιν. Τὰ ὄργανα τῶν
γενῶν δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα τὸ ἐν τοῦ ἄλλου· τὸ ἔργον ἐρ-
γανον δὲν εἶνε αἰτία τοῦ θήλεος ὀργάνου, οὔτε τὰ ἀνάπαλιν.
Τὰ δύο ταῦτα ὄργανα εἶνε δύο ἀποτελέσματα διακεκρι-
μένα καὶ ἀνεξάρτητα· καὶ ἐν τούτοις δὲν δύνανται νὰ
ἐξηγηθῶσιν, εἰ μὴ τὸ ἐν διὰ τοῦ ἑτέρου· τὸ ὅποιον εἶνε
ἀκριβῶς ἡ σχέσις τῆς σκοπιμότητος. Ὁ τρόπος τῆς ὑπερυ-
γῆς, ὅστις ἐξηγεῖ τὴν σχέσιν τῆς ἐνδυνάμεως πρὸς τὴν λει-
τουργίαν δι' ἁπλῆς σχέσεως αἰτίας πρὸς ἀποτέλεσμα, δὲν
ἔχει λοιπὸν θέσιν ἐνταῦθα· διότι ὑπάρχει ἐπὶ ὁδὸς προσαρ-
μογῇ ἄνευ αἰτιότητος.

Ἄς παρατηρήσωμεν, ἐπὶ πλέον, ὅτι ἡ προσαρμογὴ, περὶ
ἧς πρόκειται, δὲν εἶνε μόνον συσχέτισις τῶν ὀργάνων, ἀρρα-
νικὴ συνδρομὴ λειτουργιῶν, ὡς εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυβέρου
εἶνε τι ψηλαφωτότερον ἀκόμη· εἶνε προσαρμογὴ μηχαν-
ικὴ καὶ ὕλική, σχέσις μορφῆς πρὸς μορφήν, κατασκευῆς
πρὸς κατασκευὴν· ἀναμφιβόλως, ἐν τῇ ὀργανώσει, πάντα τὰ
μέρη, ὡς εἶδομεν, ἔχουσι σχέσιν μετὰ τῶν ἄλλων· ἡ καρδία
συμβαδίζει μετὰ τῶν πνευμόνων, ὁ ἐγκέφαλος μετὰ τῶν με-
λῶν, διὰ ἐνέργειαν κοινήν· ἀλλ' ἐκεῖ δὲν εἶνε εἰ μὴ σύμ-
πραξις, ἐργασία τις ἀπὸ καινοῦ, καὶ μολοντί ὁ σκοπὸς
ἐκδηλοῦται ἤδη μετὰ πολλῆς ἐναργείας, δὲν εἶνε ἐν τούτοις
εἰ μὴ ἐνότης ἐνεργείας εὐνότης· ἐν τῇ περιπτώσει, περὶ ἧς
ὁμιλοῦμεν, ἡ σύμπτωσις εἶνε φύσεως πολλῶν καταληπτότη-
ρας· διότι ὑποθέτει τὴν ἐφαρμογὴν ὀργάνου πρὸς ὄργανον,
καὶ παροδικὴν προσέγγισιν, ἥτις τὰ συμμιγνύει εἰς ἓν μόνον,
φκινώμενον ὅπερ δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ λάβῃ χώραν ἄνευ τελείας
ἐφαρμογῆς τοῦ σχήματος αὐτῶν καὶ τῆς κατασκευῆς. Διὰ τοῦτο
ὁ Πλάτων ἔσχεον ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ ἐν τινι περιφρήμῳ μύθῳ,
ὅτι τὰ δύο γένη εἶνε τὰ δύο ἡμίση ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ὅλου,
ἡμίση ἅτινα ζητοῦσι νὰ συγκολληθῶσι διὰ νὰ ἀνασυνθέσωσι τὸ
ἀρχικόν ὅλον. Ἡ θαυμασία αὕτη προσαρμογὴ δὲν δύναται νὰ
θεωρηθῇ ὡς ἀπλοῦν ἐξαγόμενον τῆς χρήσεως καὶ τῆς συμμί-
ξεως, ὡς ἐὰν ἔλεγέ τις π. χ. ὅτι ἡ τὸσφ ἀκριβὴς μορφή τῶν
ἀρθρώσεων τῶν ὀστέων προέρχεται ὡρισμένως ἐκ τῆς ἐνεργείας
τῶν ὀργάνων, τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ· διότι ἐνταῦθα ἡ χρῆσις
καὶ ἡ σύμμιξις ὑποθέτουσιν ἀκριβῶς τὸν σχηματισμὸν τῶν
ὀργάνων, ἀντὶ νὰ τὸν ἐξηγήσωσι· διὰ νὰ ὑπάρξῃ σύμμιξις
πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἤδη προσαρμογὴ καὶ ἀμοιβαιότης ἀρμολο-
γητος πρὸς τοῦτο· καὶ δὲν θὰ εἴπῃ τις ὅτι αὕτη ἡ προσαρ-
μογὴ ἔγινε μετὰ τὸν καιρὸν, διότι τὸ ζωϊκὸν εἶδος, ἐπειδὴ δὲν
ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ αὐτῆς, θὰ καταστρέφετο πρὶν
αὕτη δυνηθῇ νὰ σχηματισθῇ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρουσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου)

Παραπετάσματα ἐκ περσικοῦ λευκοπρασίνου ὑφάσματος

καὶ χάρτης ὁμοίως λευκοπράσινο, στολίζουν τὰ παρῖθιρα,
τὴν κλίνην καὶ τοὺς τοίχους· τὰ ἐπιπλα ὅλα, ὀλίγον πα-
λαιά, εἶνε ἐκ ξύλου κερυθιδίς μετ' ἀποκρῶταις ὠρίαις καὶ
πλουσίας. Ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἡ μητέρα ἔχει τοποθετήσῃ μι-
κρὸν ὠρολόγιον καὶ τὰ ἐκ πορσελάνης κηροπήγια, ἅτινα τῇ
προέρχονται ἐκ τῆς ἀδελφῆς τῆς, τῆς ἀξέριστου ἐκείνης
Ἰουλίας, περὶ τῆς ὁποίας τόσον συχνὰ ὁμιλεῖ· αἱ μικρογυρ-
φαὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου, οὔτινες ἐγένοντο κατὰ
τὴν νεότητά των, εἶνε ἀνηρτημέναι ἐκατέρωθεν τῆς θύρας·
ἄνωθεν τῆς κλίνης μου ἔχουν τοποθετήσῃ εἰκονισμάτιον ἀρ-
γυροῦν, τὸ ὁποῖον ἀναπριστᾷ τὸν Σωτήρα συνομιλοῦντα
μετὰ τῆς Σχμαρετίδος. Ἡ μικρὰ αὕτη εἰκὼν ἀνέκην ἄλ-
λοτε εἰς τὸν θεῖον τοῦ πατρὸς μου, ἱερέα σεβασμιον, καὶ
ἀπέναντι αὐτῆς, ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃ, ὑπάρχει ὠρίαια εἰκὼν
τῆς Παρθένου, καὶ ἡ εἰκὼν τῆς προστάτιδος μου Ἀγίας
Ἰσαβέλλας, ἀδελφῆς τοῦ καλοῦ βουλκίως Ἀγίου Λουδοβί-
κου. Ἐκεῖ προσεύχομαι. Δύο ἀκόμη εἰκόνες στολίζουν τοὺς
τοίχους· ἡ τῆς ἐκ πατρὸς μάμης μου, μετ' ἐσθῆτα παλαίου
συρμού, σκοτεινοῦ χρώματος, καὶ ἡ τοῦ πάππου μου, δικη-
γροῦ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ραγνῶν καὶ μετ' ἐθελοντῶν καὶ τέ-
τράγωνον πύλον. Μικρὰ βιβλιοθήκη ἐγκλείει τὰ βιβλία μου,
καταρτίων καὶ ἐντὸς ὠρίαιου ἐπιγυρσοῦ κλωβίου ἐκ τῆς
ἁφρῆς ἀνηρτημένον, καὶ ἔξωθεν τοῦ παραθύρου ἔχουν κα-
τασκευάσῃ βαθὺ κιβώτιον πληρὲς χρωμάτων, εἰς τὸ ὅποιον
ἔχουν φυτεύσῃ διάφορα ἄνθη. Ὁ ἥλιος ἀπὸ πρωῒας ἐπισκέ-
πεται τὸ δωματίόν μου, καὶ τὸ τῆς μητρός μου ἀπέχει
μόλις δύο βήματα. Πράττων πολλὴ τὸ λευκὸν ὑπνωτήριον
τοῦ σχολείου, ἀλλὰ ποῶν σύγκρισιν μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς
πατρικῆς μου οἰκίας ; . . .

Ὀκτώβριος 18...

Μελετῶ ὀλίγον· ἀλλ' ἂν' ἑτέρου ράπτω πολὺ· ἡ μήτηρ
Θηρεσία, ἡ διδασκάλισσα τῶν χειροτεχνημάτων, θὰ ὑπερη-
φνεύετο διὰ τὴν ἄλλοτε μαθηρίαν τῆς. Ἐπιδιορθώνομεν ἡ
μητέρα καὶ ἐγὼ ὅλα τὰ ἀσπρόρουχα τῆς οἰκίας καὶ τὰς πε-
μνημίδας τῶν ἀδελφῶν μου (καὶ Θεέ μου, ὅποιαν ἐργασίαν
μᾶς παρέχουν οἱ ἐνεργητικοὶ καὶ πάντοτε κινούμενοι ἐκεῖνοι
πόδες !). Ἐπὶ πλέον μετ' ἔχουν ἐπιβαρύνει μετὰ τίνος φροντί-
δας τοῦ οἰκοκυρίου· προμηθεύω τὰς ζωτροφίας, λογαριάζω
μετὰ τῆς ὑπηρετρίας, ἐπιτηρῶ εἰς τὴν τακτοποιήσιν τῆς
τραπέζης καὶ τῶν δωματίων, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ μάθω
μαγειρικὴν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς Ἀγάθης. Εἰμαι πολὺ ἀδαῆς
εἰς τὸ οἰκοκυρίον, καὶ βλέπω ὅτι, ἀφοῦ ἀνέγνωσα περὶ τοῦ
μαύρου ζωμοῦ τῆς Σπάρτης καὶ τῶν συμποσίων τοῦ Λου-
κούλλου, πρέπει ἤδη νὰ ἀρχίσω νὰ ἀναγινώσκω τὴν μαγει-
ρικὴν. Ἐν τούτοις ἐπέτυχα εἰς μερικὰ μικρὰ πράγματα·
χρὴς λ. χ. εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κουραμπιέδων ἔδωκα
εἰς αὐτοὺς κατὰ φανταστικὰ σχήματα ποῦ εἶνε ἀριστούρ-
γημα· καὶ (ἡ φιλοδοξία, βλέπετε, μετὰ καταλαμπάνει) διατί
νὰ μὴ σχηματίσω ἐν πρέβαντον ἐκ βουτύρου διὰ τῆς βοήθειας
ἐνὸς παλαίου καλουπίου, ὅπερ εὔρον εἰς τὸ μαγειρεῖον ; Ὁ
εἶνε περίφημον, καὶ αἱ γονεῖς μου θὰ γελᾶσουν μετὰ ποι-
μενικά μου γούστα...

Ὀκτώβριος 18...

Αἱ ἐσπέραι μᾶς παρέρχονται θερπνότερα· ἀναγινώσκωμεν
πολὺ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον παίζω κλειδοκύμβαλον· ἀντιγράφω
τώρα τὴν Βεσπάλην ὁπόσον ὠρίαι καὶ μεγαλοπρεπῆς μουσική !
Νοέμβριος 18...

Χθὲς ὁ πατήρ μου μᾶς ἔφερεν ἐν βιβλίον, τοὺς μάρτυρας
τοῦ Στωβριάνδου. Μᾶς ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἀφοῦ
μᾶς ἀνέγνωσε μερικὰ μέρη, ἐφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον βι-
βλίον τοῦ ἔργου, καὶ μᾶς ἀνέγνωσε τὸ ἔσχα τῆς Κυμοδόκης
εἰς τὴν φυλκὴν τῆς καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Εὐδῶρου, ἣν

ἀπηρτύει πρὸς τὴν μνηστῆν του, ἑομοῦ ἢν ν' ἀποθάνῃ διὰ
τὸν Θεόν του. Ἡ ἀνάγνωσις οὕτῃ πολὺ μετ' ἐνεκίνησεν·
ἔτρεμον, ἔκλαιον, ἐπανελάμβανον μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοὺς
ποιητικούς αὐτοῦ λόγους, τοὺς πλέον μελωδικούς ἢ οἱ στί-
χοι, οὗ ; ὁ συγγραφεὺς ἔθετεν εἰς τὸ στόμα τῆς ἱερείας τῶν
Μουσῶν. αἰτηνὰ τῆς Λυδίας, ὡς ὁ εὐεὐχὴτος τράχηλος
κίμπτεται μετὰ χάριτος, πετάζεται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς
Ἰθάκης, καὶ εἶπτε ὅτι ἡ κόρη τοῦ Ὀμήρου θὰ ἐπανίδῃ
ἐντὸς ὀλίγου τὰς δάφνας τῆς Μισηνίας.

Ὅταν αἶφνης ἡ μήτηρ μου μοι εἶπε μετὰ γλυκύτητος·
« Ἰσαβέλλα, τέκνον μου, μὴ ἐξάπτῃσαι οὕτω· πρέπει νὰ
μάθῃς νὰ συγκρατῇσαι εἰς ὅλα ».

Δὲν ἐσῆκωσα πλέον τοὺς ὀρθέλμους μου ἀπὸ τὸ κέντημά
μου· μετὰ τίνος στυγμῆς ἡ μητέρα ἐπινέλαθε· Ἀμὴ λησμο-
νήσης νὰ δώσης αὐρίον εἰς τὴν Ἀγάθην ζῆταρον καὶ ῥίξι
διὰ τὸ ῥιζόγαλον ».

Θεέ μου ! ἡ μητέρα δὲν ἔχει ἄρ' ἂν γέ το αἰτήρημα τοῦ κα-
λοῦ καὶ τοῦ ὀφελοῦ ;

Νοέμβριος 18...

Τι ἔγραψεν χθὲς ; Θεέ μου, συγχώρητόν με· σὲ προσέβαλα
διὰ τῆς πλήρους ἀλαζονικῆς ἀγνωμοσύνης κρίσεώς μου ! συγ-
χώρησόν με ! μετανῶ ! τώρα βλέπω καθαρά... Ἡ μήτηρ,
ἀπεροφρημένη ἀπὸ τὰς φροντίδας, τὰς μερίμνας καὶ τὰ ἔργα
τῆς ζωῆς, δὲν ἀρέσκειται πλέον εἰς τοὺς μύθους τῆς ποιή-
σεως· ἀλλ' ἀπὸ ποῖαν εὐγενῆ καὶ ἁγίαν θετικότητα εἶνε
πλήρης αἱ ἡμέραι τῆς ! ἐκάστη παρερχομένη στιγμή μετ' ἐκεί-
ναι νὰ τὴν σέβωμαι καὶ νὰ τὴν ἐκτιμῶ περισσώτερον.

Τὴν πρωῒαν ταύτην π. χ. καταβαίνουσα εἶδον εἰς τὸν
προθάλαμόν μου τὰ ὑποδήματα τῆς μητρός μου κάθοντα καὶ
τὸ ἐπανωφόριόν τῆς, ἐφ' οὗ ἐφάνιντο ἀκόμη νιφάδες χιόνος.
« Ἡ μητέρα λοιπὸν ἐξῆλθε μετὰ τόσον ἀσχημον καιρὸν ;
εἶπον εἰς τὴν Ἀγάθην. — Ἡ Κυρία ἐξέρχεται ἐκάστην
πρωῒαν, μοι ἀπεκρίθη, πηγαίνει ν' ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν
καὶ νὰ ἴδῃ τοὺς πτωχοὺς τῆς. — Τοὺς πτωχοὺς τῆς ; — Ναί,
τοὺς πτωχοὺς τῆς, ἰδίως τοὺς ἀσθενεῖς τῆς, καὶ πρὸ πάντων
αὐτῶν τὴν δυστυχισμένην τὴν Κατερίναν. . . Ἡ Κυρία καμμένη
ἡμέραν δὲν ἀφίνει νὰ παρῇ χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ. — Διὰ τί Ἀ-
γάθη ; — Διὰ τί ; διότι ἡ Κυρία εἶνε ἀληθὴς ἀδελφὴ τοῦ ἑλδους
μετὰ καπέλο, καὶ ὅχι μόνον παρηγορεῖ καὶ βοηθεῖ τοὺς δυστυ-
χεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς περιποιεῖται ὡς ἡ καλλίτερα νοσοκόμος.
Ἡ Κατερίνα ἔχει μίαν φρικτὴν πληγὴν καὶ χρειάζεται
μεγάλῃ προσοχῇ εἰς τὸν ἐπίδεσμον. Ἐ ! λοιπόν, δεσποινίς,
ἡ Κυρία, ἡ ἀγαπητὴ σας μητέρα, λαμβάνει αὐτὴν τὴν φρον-
τίδα. . . ἔχει μίαν ἐπιδεξιότητα, μίαν ὑπομονήν, μίαν γλυ-
κύτητα . . . καὶ κάμνει τοῦτο κάθε ἡμέραν, τὴν ὁποῖαν μᾶς
δίδει ὁ Θεός, τὸ κάμνει διὰ τὴν Κατερίναν, τὸ ἔκαμε διὰ
πολλοὺς ἄλλους . . . — Καὶ ὁ πατήρ μου τὸ γνωρίζει ; —
Μήπως ἡ Κυρία κρύπτει τίποτε ἀπὸ τὸν Κύριον ; — Ἀ ! δε-
σποινίς, ἔχετε καλοὺς γονεῖς ! Ὁ Θεός νὰ σᾶς τοὺς διαφυ-
λάττῃ !

Ἐκλαίον, ἔκλαιον ἐκ μεταμελείας καὶ θαυμασμοῦ... δὲν
ἐγγώριζον καλῶς τὴν μητέρα μου μέχρι σήμερον... Τοῦ λοι-
ποῦ θὰ εἶμαι φρόνιμος καὶ ἴσως ἡ μητέρα μετ' ἐκείνην τῆς
διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ἐγὼ τοὺς πτωχοὺς... (Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἀκολουθοῦν δημοσίευμα παραλαμ-
βάνει ἡ « Ἀνάπλασις » ἐκ τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » τοῦ
Οἴκου. Πικραρχείου.

Ῥωσσία. — Ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τοῦ αὐτοκρά-

(1) Ὅταν πρόκειται περὶ ὀργανικῆς ἐξελίξεως ἀποδεδειγμένης
τὸ μέλλον, λέγει ὁ Claude Bernard, δὲν ἐννοοῦμεν πλέον τὴν ἰδιό-
τητα ταύτην τῆς ὕλης τὸσφ μακρὰν ἐξικουμένην. Τὸ ὅν εἶνε
μέλλον· λοιπὸν πῶς νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὕλη τις ἔχει τὴν ἰδιότητα
νὰ ἐγκλείῃ ἐλευθέρας κινήσεις μηχανισμοῦ μὴ ὑπάρχοντος εἰσέτι ;
(Nerriot sur la physiologie générale p. 110.)

τορικού 'Επ. τρέπον παρὰ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ τῆς Ρωσσίας Κ. Πεποδονόσιφ ἀνυμνεῖα τὰ ἐξ ἡς ἐνδιαφερόμενος στατιστικῆς πληροφορίας περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς Ρωσ. 'Εκκλησίας κατὰ τὰ δύο ἔτη 1896 καὶ 1897. Καὶ δὴ :

1) Ἀρχιερεῖς. — Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1897 ἡ Ρωσικὴ 'Εκκλησία ἡρθῆκε ἐν συνόλῳ 65 ἐπαρχίας, ἐν αἷς συμπεριληπταί καὶ ἡ ἐν Ἀμερικῇ ρωσικὴ 'Επισκοπὴ. 'Εν αὐταῖς ἡριθμοῦντο τρεῖς Μητροπολῖται (Πετροπόλεως, Μόσχας, Κιέβου), 14 Ἀρχιεπίσκοποι καὶ 48 Ἐπίσκοποι, ἐκτὸς τῶν 38 τιτουλάρων, τῶν ἐν ταῖς διαφόροις Μητροπόλεσι καὶ Ἀρχιεπισκοπαῖς.

2) Νεοί. — Τοιοῦτοι ἡριθμοῦντο κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1898 64,361 ἐν συνόλῳ, ὧν 36,361 ἐνοριακοί, 18,000 παρεκλήσια καὶ 10,000 ἰδιωτικοὶ ἢ καὶ κοιμητηρίων.

3) Ἱερεῖς καὶ κληρικοὶ καθόλου. — 'Εν τοῖς ναοῖς τούτοις ἐλειτουργοῦν 2,035 πρωθιερεῖς, 42,005 ἱερεῖς, 14,062 διάκονοι καὶ 43,950 κτώτεροι κληρικοί.

4) Μοναί. — Τῶν μὲν ἀνδρῶν 495, ἐν αἷς 8,076 μοσχολοὶ καὶ 8,978 δόκιμοι. Γυναικεῖσι δὲ 268, ἐν αἷς 8,942 μοναχοὶ καὶ 27,166 δόκιμοι. Ἀξίον δὲ ἰδιαίτερας ἐξέσεως εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἐν ταῖς μοναῖς ταύταις πρὸ πολλοῦ ἤδη εἰσῆλθον καὶ κερποφόροι καλλιεργούντι διάφοροι πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν Μονῶν μὴ ἀπὸδοῦσαι τέχναι, εἴτε ἡ Τυπογραφία, ἡ Λιθογραφία, ἡ Ζωγραφικὴ, ἡ Δεικτική, ἡ Λεπτογραφία, ἡ Χρυσόχοια, καὶ ἄλλαι τοιαῦται. Γνωστὸν δ' ὅτι οἱ ὁρθόδοξοι ρωσικοὶ λαὸς ἐκ τῶν Μονῶν ἀγορίζεται τὰς πλείστας καὶ καλλίστας τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ὧς καὶ τὰ εὐωνότατα θρησκευτικὰ ἀναγνώσματα. Ἰδού, νομιζομεν, προσφορώτατον παράδειγμα μιμήσεως διὰ πολλὰς τῶν ἡμετέρων ἐν Ἀνατολῇ Μονῶν, αἵτινες διὰ τῆς συστηματικῆς ἐργασίας καλλιέργειας παρομοίαν τεχνῶν ὅλῃ ἠδύναντο πάντως καὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς εὐρωστώτεροι οἰκονομικῶς νὰ ᾖσι, καὶ ἐπὶ τῆς παρ' ἡμῖν χριστιανικῆς κοινωνίας λυσιτελέσσωσι νὰ ἐπιδράσωσι. Καὶ σημειωτέον πρὸς τούτοις ἐπὶ τῇ εὐλαρίᾳ ταύτῃ, ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦ καλλιεργεῖν ἐν τοῖς Μοναστηρίοις, παρεκτὸς τῆς Ζωγραφικῆς, καὶ ἄλλας σεμνοπρεπεῖς τέχνας, παρέλαβον οἱ ἀδελφοὶ Ρῶσοι παρ' ἡμῶν τῶν ἐν Ἀνατολῇ, ὡς εὐκόλως περὶ ταῦτα μελετῶν τὴν ἱστορίαν τοῦ παρ' ἡμῖν μοναχικοῦ βίου.

5) Ἱεραποστολαί. — Τῶν ἱεραποστολῶν τῆς ρωσικῆς 'Εκκλησίας διζκρινόμενων εἰς ἱεραποστολὰς ἐξασκουμένας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἱεραποστολὰς ἐν τῷ ἑξωτερικῷ, κατὰ τὰ ἔτη 1896—97 ἔχομεν ἐν μὲν τῇ Ἀσιατικῇ καὶ Εὐρωπαϊκῇ καθόλου Ρωσσίᾳ 23 ἱεραποστολὰς μετὰ προϋπολογισμοῦ 384,509 ρουβλίων διὰ τὸ 1896 καὶ 396,961 ρουβλίων διὰ τὸ 1897, ποσῶν προερχομένων ἐκ συνεισφορῶν τῶν 14,243 μελῶν τῆς α' ἑταιρίας τῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραποστολῶν. Ὡς καρπὸς τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης Ἱεραποστολῆς ἐν τῇ ἀγαθῇ Αὐτοκρατορίᾳ παρίσταται κατὰ τὰ ἔτη 1896—97 ἡ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπιστροφή πολλῶν χιλιάδων, εἴτε χριστιανῶν ἀλλοδόξων, εἴτε ἀπίστων, ἐξ ὧν σημειούμεν : Καθολικοὶ 3,581, Διαμαρτυρομένους 3,738, Ἰουδαίους 1774 καὶ Ἰσλαμολάτραις ἢ ἔθνικοὺς καθόλου 5,829. Ἡ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ ρωσικῇ Ἱεραποστολῇ διενεργεῖται ἰδίᾳ ἐν Κορέᾳ, Ἰαπωνίᾳ καὶ Βιρτεφῇ Ἀμερικῇ. Ἡ ἐν Κορέᾳ ἰδρῆθη μόλις κατὰ τὸ 1897. Ἡ ἐν Ἰαπωνίᾳ ἡρθῆκε περὶ τὰ τέλη τοῦ 1897 23,856 πιστοὺς καὶ 34 κληρικοὺς (1 ἐπίσκοπον, 1 ἀρχιεπίσκοπον, 27 ἱερεῖς καὶ 5 διάκονους, ἐξ ὧν οἱ 26 ἱερεῖς καὶ οἱ 4 διάκονοι εἰσιν Ἰαπωνεὶς τὴν ἐθνικότητα). Ἡ ἱεραποστολὴ αὕτη ἔχει τρία ἰδία περιοδικὰ, μίαν καθημερινὴν Σχολήν, ἐν Σεμινάριον, μίαν Σχολήν τῶν ψυχτῶν καὶ ἐν Γραμματοδιδασκαλεῖον μετὰ παραρτήματος ἐκκλησιαστικῆς ζωγραφικῆς. Τὸ ἔτος 1896 ἡρθῆκε 937 βχπτίσεις, τὸ δὲ ἔτος 1897 993. Ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἱεραποστολὴ κέκτηται 80 ἐκκλησίας καὶ 70 παρεκλήσια. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐν ὅλῳ μετὰ τῶν ἐκτὸς Ἑλλήνων 50,000· ἔχει ἐπίσης καὶ αὕτη ἴδιον περιοδικόν, ἰδρῆθῃ τῷ 1896.

6) Ἐκκλησιαστικὴ καὶ παιδεία. — Αἱ τέσσαρες ἐν Ρωσίᾳ Θεολογικαὶ Ἀκαδημίαι (Πετροπόλεως, Μόσχας, Κιέβου καὶ Καζάν), ὧν ἐκάστη ἀριθμεῖ κατὰ μέσον ὅρον περὶ τοῦ 25—30 καθηγητὰς, εἶχον κατὰ τὸ 1897 ὅλοι 938 φοιτητὰς, ἐν αἷς καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι ξένοι. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος αἱ βιβλιοθήκαι τῶν ἐν λόγῳ Ἀκαδημιῶν ἐπλουτίσθησαν κατὰ 4,310 τόμους. Τὰ ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς Ρωσσίας λειτουργοῦντα 58 Σεμινάρια κατὰ τὸ 1897 εἶχον μαθητὰς μὲν 19,151, καθηγητὰς δὲ 1017. Καὶ τὰ Θεολογικὰ τέλος λεγόμενα Σχολεῖα ἢ προσεμινάρια (185 τὸν ἀριθμὸν) ἡρθον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος μαθητὰς 31,038 καὶ διδάσκαλους 1818.

7) Ἐκκλησιαστικὰ Περιοδικὰ. — Τοιαῦτα ὑπάρχοντι πάμπολλα ἐν Ρωσίᾳ (Θεολογικὰ περιοδικὰ Ἀκαδημιῶν, ἢ ὧν ἡ τῆς Πετροπόλεως ἐκδίδωσι δύο, τῶν λοιπῶν Ἀκαδημιῶν ἐκδίδουσιν ἀνὰ ἑν, Περιοδικὰ Σεμινარიῶν, Ἐπαρχιῶν κλπ.). Κατὰ τὸ 1896 τὸ χριστιανικὸν Ἀνάγνωσμα Πετροπόλεως συνεπλήρου βίον 75 ἐτῶν, συνεργαζόμενον ἃ τὸ Περιοδικὸν τοῦτο μετὰ τῶν Περιοδικῶν τῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν ἐν τῇ μεταφράσει καὶ ἐκδόσει εἰς τὸ ρωσικὸν ἰδίωμα τῶν συγγραμμάτων τῶν διαφόρων τῆς Ἑκκλησίας πατέρων, ἡρθῆκε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 200 τοιούτων ἔργων ἐκδόσεις.

ΤΙΜΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ ἈΝΑΠΑΞΙΣ

Τὸ κατὰ Μτθικὸν Ἅγιον Εὐαγγέλιον μετὰ συντόμων ἐρμηνειῶν καὶ προσευχῶν, ἐκδόσις α' Ἀναπλάσεως, συστάει καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐκ σελίδων 360 κομφῶς διεδεμένον, τιμᾶται :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 1

Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 1

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ τὰ ἐπὶ συντάσει ταχυδρομικὰ λεπτὰ 35, οἱ δὲ τοῦ ἑξωτερικοῦ μὲ λεπτὰ 55. Ἐκ τῶν βιβλιοπωλείων τῶν ἐπαρχιῶν ἀγοράζονται διὰ δραχμ. 1.20.

Ἐπάρχει καὶ ἐκδόσις ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτου χρυσόβιβλον ἀν-1 δρ. 3 ἢ φρ. χρ. 3, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν.

Σώματα α' Ἀναπλάσεως 12 ἐτῶν δρ. ἢ φρ. χρ. 30.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ τὰ ἐπὶ συντάσει ταχυδρομικὰ δρ. 3,35· ὁμοίως καὶ οἱ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ μὲ φρ. χρ. 5.

Ψυχολογικὴ μελέται Ι. Σκαλτσούνη δραχ. 4.

Σώματα α' Ἀγάπης 4 ἐτῶν 4 δρ. ἢ φρ. 20, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 30 Ἰουλίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 14. 22—34

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α'. Κορινθ. 1^η. 9—18

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΑΞΕΩΣ

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Κυριακῇ 30 Ἰουλίου Χ. Ἰωαννίδης Ὡρ. 8—9 μ.μ.

Ἐν Πειραιεὶ

ἐν τῷ Ζαννείφ Ὁρφανοτροφείφ

Κυριακῇ 30 Ἰουλίου Γ. Μαρτῆς Ὡρ. 5—6 μ.μ.